★ ఈ వారం కథ

అవతలి ఒడ్డు

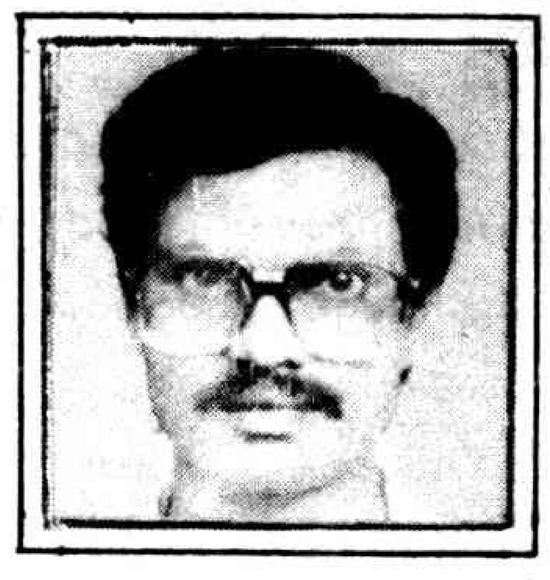

జి. గౌరునాయుడు

ఆకాశం నిండా మేఘాలు. సన్నగా తుంపరలు. చల్లనిగాలి రివ్వున వీస్తూ... ఎముకలు కొరికేస్తోంది. ఒడ్డుల్ని ఒరుసుకుంటూ ప్రవహిస్తోంది నాగావళి. ఏటి అలలు తీరాన్ని తాకి శబ్దం చేస్తున్నాయి. ఒడ్డున పాతిన బలమైన కొయ్యకు ఇనుప తీగెతో కట్టబడిన ఓడ అలలతో పాటు ఒడ్డుకు కొట్టుకుంటోంది.

తల మీద బద్దలగిడుగు ఒకసారి తీసి తలెత్తి చూసేడు సోములు. కానీ వేళ తెలీలేదు.

"పొద్దుగుంకి పోయుంతాది. నీలాటి రేవు పలపబడిపోయింది" అనుకుంటూ చిరుగుల దట్టి తీసి భుజాలమీదుగా బిగతీసుకున్నాడు. ఆ చిన్న దట్టి చలిని దూరం చేయలేకపోయింది. తుప్పచాటున వుంచిన అగ్గిబెంటుతో బద్దలగిడుక్కి దోపిన పొగాకు చుట్టను ముట్టించి గట్టిగా దమ్ము లాగాడు. తృప్తి తీరక అడ్డ పొగ వేసేడు.

"ఆ బావు ఎప్పుడొత్తాడో ఏటో..." అనుకుంటూ మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు బిగించి కూర్చున్నాడు.

ఇసుక పర్రల్ని ఆక్రమించుకునే కొత్త నీటిలా చీకటి లోకాన్ని క్రమంగా కమ్ముకుంటోంది. మబ్బుల నీడలు పడి ఆ మసక చీకట్లో ఎర్రని బురదతో ప్రవహిస్తున్న ఏటినీరు నల్లగా కన్పిస్తోంది. ఏటి అలల చప్పుడు... ఎక్కడో వూళ్ళో మోగుతున్న తుడుం, డప్పు వాయిద్యాల చప్పుడుతో కలిసి వింతగా వినిపిస్తోంది. తుప్పల్లో అరుస్తున్న చింత గీరు అరుపు సన్నాయి రాగంలా వినవస్తోంది. ఒక్కో చినుకూ సోములు వేసుకున్న బద్దల గిడుగు మీద పడి టప్... టప్...... మంటూ శబ్దం చేస్తున్నాయి.

"ఇదేం వానో యేటో... తగ్గదూ పడదూ... నిన్నట్నుంచి సంపెత్తంది..." అనుకున్నాడు విసుగ్గా సోములు.

అవతలి ఒడ్డు వేపు చూసేడు. ఎవరూ వచ్చిన జాడ లేదు.

"యీ నీటి మీద ఓడెయ్యడమే కష్టం. అందలోన సీకటి. సావుకారి బావు యిప్పుడుకీ రాపోతే ఎలాగ? నా పీక మీదకి బాగ దాపరించినాడు దారవాత. డబ్బులిత్తానని ఆశపెట్టినాడని సూడ్డం. డబ్బులిత్తే మొన్న అరువు తీసుకున్న ఎదురుకర్రల అప్పు తీరిసేడిమైపోద్దిగదా. మరింక వత్తాడా...? ఉహు... రాడు" అనుకున్నాడు విసుగ్గా.

యింతలో బురదలో ఎవరో జారి దబ్బున పడ్డ శబ్దం విని అటువేపు చూసేడు.

"వూ... వూ..." అంటూ ఏడుస్తూ కనిపించేడు సోములు చిన్న కొడుకు ఏడేళ్ళ 'తాత'

"ఒరే నువ్వెందుకురా ఎలిపొచ్చినావీ సీకట్లబడి" అని వాణ్ణి దగ్గరకు తీసుకుని రేవులో వాడి ఒళ్ళంతా కడిగి దట్టితో తుడిచేడు.

"ఒరయ్యా... అమ్మ రమ్మంతంది. వంట సెయ్యడానికి బియ్యం నేవట. బేగిరారా..." అంటూ చెయ్యి పట్టుకు లాగేడు తాత.

"ఒరే, సావుకారి బావు యింకా రానేదు. వచ్చీ వరకీ వుండాల. నువ్వెల్లి ఆ సావుకారి కొట్టుదగ్గిర నా నిమ్మన్నానని సెప్పి అడ్డదు బియ్యం, బుడ్డీడు కిరసనాయిలు తెచ్చి దీపం పెట్టు" అన్నాడు బువరింపుగా.

"ఆ సావుకారి అరువివ్వడు..." తాత బుంగమూతి అందం చూస్తుంటె ఎవరో అవతలి ఒడ్డు నుంచి కేకవేసేరు "సోములో" అని.

అటువేపు పరకాయించి చూసి "ఆ సావుకారి బావే అయ్యుంతాడు" అనుకున్నాడు. వెంటనే..."ఒరే తాతా, యిద యీతేగ దుంప తిమకోని యిక్కడ కూకో. నాను గబీని ఓడేసుకోని యెల్లి ఆ మనిసిని తీసికొత్తాను" అని ఒక కర్ర పెండలం దుంప తాత చేతిలో పెట్టి ఓడలో దిగేడు.

ఒకసారి ఓడంతా కలయచూసి వెదురుబొద్దులు సరిచేసి ఓడలో చేరిన కొద్దిపాటి నీటిని కుండపెంకుతో బయటకు తోడి కట్టువిప్పి పడవను నీటిమీదికి పోనిచ్చేడు.

గడేస్తూ అవతలి ఒడ్డుకు చేరుకుని చూస్తే ఆ వచ్చిన వ్యక్తి సావుకారి బావు కాదు. నాయుడి బావమరిది.

నాయుడి బావమరిది ఓడలో కూర్చున్నాడు.

"బావూ... సావుకారి బావు అవుపడ్డాడా...? ఎలిపొత్తాను వుండమన్నాడు. యింకా రానేదేటి?" అనడిగేడు సోములు.

"ఆ... సావుకారా...? ఆ ఆ కనబడ్డాడు గానీ వస్తానన్లేదు. యింకేటొస్తాడు... యింతేలయ్యింది. వస్తే నేనొచ్చిన బస్సుకే రావాల. యీ బస్సుకి రాలేదంటే మరి

ఏరుదాటేదాకా ఓడమల్లన్న, దాటాక బోడిమల్లన్న — అని సామెత. అవసరం వచ్చినప్పుడు బోడిమల్లన్నే మళ్ళీ ఓడ మల్లన్న అవుతాడు. ఏరుదాటేన మనిషి చేసిన పాపానికి ఏరుదాటవలసిన మనిషి బలి అయితే? ఇవతలి ఒడ్డుతో పనిలేని 'అవతలి ఒడ్డు'కు చేరుకుంటే?

రావట్టే... పద'' అన్నాడు నాయుడి బావమరిది.

''నిజమే...'' అనుకుంటూ గడ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు సోములు.

చీకటి బాగా ముదిరింది. ఏమీ కనిపించడం లేదు. జాగ్రత్తగా గడ వేస్తున్నాడు. ఏటిలో అలల చప్పుడు, గడ నీటిలో పడుతున్న చప్పుడు తప్ప అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

ఓడ ఒడ్డుకు చేరుకుంది. యినుప తీగెతో ఓడను కట్టి

''బావూ...'' అని తల గోక్కుంటూ నాయుడి బావమరిది వేపు చూసేడు యేమైనా పైసలు యిస్తాడేమోనని.

''సోములో... డబ్బులు మిగల్లేదురా. తరవాతిస్తాన్లే...'' అని ముందుకు కదిలి పోయాడు నాయుడి బావమరిది.

సోములుకి కోపం వచ్చింది. కోపంతో పాటు దుఃఖమూ ముంచుకొచ్చింది.

పొద్దుతూరిన్నుండి... పొద్దు గుంకిందాకా పేగులు తెగిపోయినట్టగ ఓడేత్తే ఎవుడూ పైసా యివ్వడు. ఎప్పుడో పయ్యారోడొత్తే తప్ప 'గడియ తీరదు, గవ్వరాదు...' ఆ కర్లి కోట కూరాకలోలే వయిం ఓడెక్కితే సొత్తుదుంపలో, జొన్నపొట్టలో,తోటకూరో, జనపకూరో... ఏదో ఒకటిత్తారు. పరకో పావలో సేతల బెడతారు...'' అని గొణుక్కుని అంతవరకూ తేగ దుంప నముల్తూ కూర్చున్న కొడుకును వెంటబెట్టుకుని సాయంత్రం దొరికిన కర్ర పెండలం దుంపలు పట్టుకుని వూరివేపు కదిలేడు.

యింటికి చేరుకునేసరికి యిల్లంతా చీకటిగా వుంది.

''యిప్పుడు దాకా రావొద్దా...? నాకా కల్లు కనబడవు. ఏటీ సేసుకోనేను. దీపం ముట్టించడానికి ఎవులూ నేరు. కోడల్దాయి వత్తాది, ఏదో సేత్తాదని అనుకుంటే పెద్దోడు అత్తోరింట్లోన యిల్లరికముండిపోనాడు'' సోములు భార్య గొణుక్కుం టూంది. కళ్ళు కనిపించక ఏ పనీ చేసుకోలేదు ఆమె.

''సర్నే. యిద యీ తేగ దుంపలు యిక్కడ పెడతన్నాను. నాను దుకానం కెర్లి బియ్యం తెత్తాను. ఒరే తాతా కిరసనాలు బుడ్డీ అందుకోమీ...'' అని కొడుకుతో పాటు షావుకారి దుకాణానికి వెళ్ళేడు.

దుకాణం మీద షావుకారి పెదకొడుకున్నాడు.

సోములు బియ్యం యిమ్మని బ్రతిమాలేడు. కనీసం 'బుడ్డీడు కిరసనాని' యిమ్మని ప్రాధేయపడ్డాడు. ససేమిరా అరువివ్వనన్నాడు షావుకారి బిడ్డ.

''రొండు పూటలు ఓడేసి నీ అప్పు తీర్చేనా'' అని కూడా అన్నాడు. ఎన్నన్నా ఫలితం లేకపోయింది.

కాళ్లీడ్చుకుంటూ యింటికి వచ్చాదు సోములు. వస్తూంటే దార్లో అన్నాడు తాత...

''ఒరయ్యా... ఆ సావుకారమ్మ పెందిల నాకూ ఆ బడ్డావోడి కొడుకు సీమగాడికీ పిలిసి వ్రర బూర్లు యిత్తానని యీదిలోన యిటికిబెడ్డలు గడపల నడీమన్నాది. బెడ్డలన్ని పెరిగింతరవాత మండకి కసింత బెల్లం రాప్పి తగిలీపిందిరా. నాకు కోపమొచ్చింది. పెద్ద రాయి తీసి యిసిరీసి పారొచ్చినాను'' వాడి ధోరణిలో వాడు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

''నువ్వే నయింరా నాకంట...'' అనుకున్నాడు సోములు.

యింటికి వచ్చి పొయ్యి రాజేసి దాకలో నీరుపోసి అందులో కర్ర పెండలం దుంపలేసి పొయ్యిమీద పెట్టి ''ఒరే తాతా... అగ్గి గేసుకోని కూకోమీ, నానలాగ ఎల్లొత్తాను'' అని చెప్పి కల్లు పాకవేపు దారితీసేడు.

నాటుసారా అమ్మే 'అప్పడు' మాత్రం డబ్బులు అడక్కుండానే ఒక గళాసు యిచ్చాడు. ఆయన ఎప్పుడు ఓడెక్కినా సోములు డబ్బులడగడు, అదీ మొగమాటం.

కల్లు పాక నుండి బయటపడ్డ సోములు మైకం తలకెక్కేకొద్దీ కేకలు పెంచేడు. ఆరోజు డబ్బులివ్వకుండా ఓడెక్కిన అందర్నీ తిట్టేడు. అరువివ్వని సావుకారి కొడుకుని తిట్టేడు.

యింటికి వచ్చేసరికి తేగ దుంపలు వుడికి వున్నాయి. ముగ్గురూ ఆ పొయ్యి మంట వెలుతురులోనే తేగలు తిన్నారు... అదే రాత్రి భోజనంగా భావించి. కుక్కి మంచంలో నడుము వాలుస్తూ అనుకున్నాడు సోములు.

''రేపట్నుంచి ఎవులొచ్చినా సరే పైసలివ్వకుంట ఓడల కాలుపెట్టనిత్తానా... ఎవుడైనా ఎక్కువ నేదు.''

యిలా అనుకోవడం ఏ వందోసారో.అయినా అప్పుడే ఆ నిర్ణయం తీసుకున్నట్టు తృప్తిగా నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

పక్కింటి బడ్డానోడి కోడి కూతకు మెలకువ వచ్చి కళ్ళు తెరిచి చూసేదు సోములు. వెలుగింకా కమ్ముకోలేదు. చిరుచీకట్లు యింకా తొలగిపోలేదు. కుక్కి మంచంలో కూర్చునే కొంచెం సేపు కునికి రెండోసారి కూసిన కోడి కూతకు

వులిక్కిపడి చూసేడు.

తెలతెలవారుతోంది. సాక్రలాముడు ఆవుకు పాలు తీస్తుంటే 'మయ్... మాయ్' మంటూ వస్తున్న ఆ శబ్దాన్ని అనుకరిస్తూ ఆడుతున్నాడు వాడి కొడుకు దివమొలతో. బద్దానోడు భుజాన కావిడేసుకుని గొడ్డలి ఒకవేపు, గంజి తపేలా మరోవేపు పెట్టుకుని క్రల కోసం కొండకు బయల్దేరిపోతున్నాడు.

"ఒర్నాయిన. బద్దానోడు అప్పిడే బైలెల్లి పోనాడు. కూరాకలోలు ఏటత్తల మాత్తారు గావాల" అనుకుని మంచం దిగి భార్యతో చెప్పి ఏటివేపు కదిలిపోయేడు వేగంగా.

ఒడ రేవుకు చేరుకున్న సోములు ఒడ్డున తక్కువ ఆగిపోయాడు. బొమ్మలా నిలబడిపోయేడు. తీగకు కట్టిన ఒడ వెదురుబొద్దులు లేకుండా బోసిగా సందులకు కుడితిపెట్టే దోనెలా వుంది. వెదురు బొద్దులు చిందర వందరగా ముక్కలుగా పడి వున్నాయి. అది చూసిన సోములు హృదయం వరద వచ్చిపడ్డ నాగావళి లాగా అయ్యింది. కోపం కెరటాలేసింది. ఉదయ కిరణాలు పడి మరింత ఎర్రగా మారిన నాగావళి బురద నీరు లాగా ఎరుపెక్కాయి సోములు కళ్ళు.

అవతలి ఒడ్డున కళ్ళికోట కూరాకలోళ్ళు కూరల గంపల్తో, కావుళ్ళతో నిలబడి "సోములో..." అని పిలుస్తున్నారు. కొందరు తెప్పల మీద యీదుతూ వస్తున్నారు. సోములు వారి కేకలు వినే స్థితిలో లేదు.

"ఏ నంజికొడుకు సేసినాడీ పని. నిన్నగాక మొన్న యాభై రూపాయలకి అరువు తెచ్చినాని బొద్దులు. ఒక్క క్ర మిగలకుంట ఏనాకొడుకిలగ నరికీసినాడు. నాక్కనబడ్డాడు గాదు ముక్కలు ముక్కలు సేసి నరికిద్దును. యీ యేటొడ్డునే ఆడి

> కవిత్వం ఒక కత్తిపీట లాంటిది. చర్విత చర్వణ, అనుకరణతో
> కవిత్వం వాడుకతో మొద్దుబారిన కత్తిపీటలా పనికిరానిదై పో
> తుంది. కత్తిపీటనువాడి చెయ్యడానికి సానపురాయి కావాలి కదా!
> అది ఆంగ్లం, ఫ్రెంచి, స్పానిష్, రష్యన్ ... యెక్కడ నించి రానీ
> ఆ ప్రభావంతో కత్తిపీట వాడియైనట్లు కవిత్వం కొత్త పదును
> సంతరించుకుంటే తప్పేం వుంది?
>
> — బలివాడ కాంతారావు

కాష్టం పేర్పిద్దును. దొంగ నంజికొడుకు. నా కడుపు కొట్టినోడి కడుపు మసైపోదా, నా ఒడ పాడుసేసినోడి సేతులిరిగిపోవా, ఆడి బతుకు బుగ్గైపోదా..." అంటూ బండబూతులు తిడుతున్నాడు. తిడుతూనే ముక్కలై పడివున్న వెదురు క్రల్ని ఒక దగ్గరికి చేరుస్తున్నాడు.

సోములు వేస్తున్న కేకలకూ తిడుతున్న తిట్లకూపక్కనే నీలాటి రేవులో ఆడోళ్ళంతా వింతగా చూస్తున్నారు. కొందరైతే అక్కడికే వచ్చేరు. వచ్చిన వాళ్ళంతా మనిషికో మాట అన్నారు.

"ఏ గండడు యిలగ సేసినాడు ఆడి బతుకు బండలైపోను...' అంటూ శాపనార్థాలు పెట్టిందో ముసల్ది. వచ్చిన వాళ్ళంతా సోములుకి సానుభూతి చూపించేరు.

అప్పుడొచ్చేడు షావుకారి. ఏటి ఒడ్డునే వున్న తన పొలం చూడ్డానికి పెద్ద కత్తవా బొరిగి భుజాన వేసుకుని.

ఆ వూరి ప్రెసిడెంటుకి కుడి భుజం షావుకారి. షావుకారి ఆ వూరు వచ్చిన మొదట్లో పిండొడేలూ చిట్టి గారెలూ అమ్ముకునేవాడట. యిప్పుడు ఆ వూరినే కొనగల భాగ్యవంతుడయ్యాడు. ఏటిపక్క పొలంలో కొంత వల్లకాట్లోంచి, ఏటి బాడవలోంచి కలుపుకున్నదే అంటారు ఆ వూరి ప్రజలు. అలాంటి షావుకారి వస్తూనే...

"ఒరె... ఒరె... ఆపురా నీ తిట్లు. ఎందుకలగ పేల్తన్నావురా..." అన్నాడు.

సోములు షావుకార్ని ఆశ్చర్యంగా చూసి అన్నాడు వినయంగా... "అదేటి బావూ... తవరెప్పుడెలిపొచ్చినారు? మరి మీరు రారని ఆ నాయుడుబావు బామ్మర్ది గారు సెప్పినారు."

అది వింటూనే షావుకారి రంయ్ మంటూ లేచిపోయేడు...

"ఆ కల్లికోటోలు తెప్పల మీద తీసికిరాపోతే రాత్రికాడ నానేటైపోవాల్రా...ఎవుడో సెప్తే మన్నేలిపోనావు అవున్రా. నేను రానని సెప్తాడాడు. ఆడు సెప్తే మన్నేలిపోడ మేనేటి! ముసిలోడా ఎందుకురా వణికిపోతన్నావంతే... ఆకుదీతకి ఎగమెక్కిడానికి అన్నాడట అలగుందిరా..."

"అదేటి బావూ... అలగంతనేటి..."

"మరెలగనమంతావురా. అయినా మన్నలగెందుకు సేసినావో నాకు తెలుసున్రా... ఆలకీ... మాకూ పార్టీ అయితే మామూ మామూ తేల్చుకుంటాం మద్దిని నీయిదేట్రా..."

"బావూ... నా కదేటీ తెలీదు. తవరు రారనుకున్నాను అంతేగాని ఆ సంగతులన్నీ నానెరగను"

"ఒరె మన్నెరగవురా... 'ఏమెరగని నిపగింజని-పుత్తమైన సత్తిగింజని'. నీకు కళ్ళు నెత్తిమీదికొచ్చినాయిరా. యీ వూర్లో ఎవులైనా నా ఒడే ఎక్కాల నేకపోతే గతి లేదని నీకు దీమా. అందుకే మన్నలగ నీలుగుతున్నావు. నీ నీలుగుడంతా దేన్నిసూసి ఆ ఒడని సూసి, అంతే గదరా. అందుకేన్రా నీ ఒడ అలగయ్యింది. సంతోసించు రొరే... ఒడంతా పాడైపోనేదు. జాగర్త. మరెప్పుడలగ నీలక్కు..."

సోములుకి అర్థమైంది. అది సావుకారిపనే అని. సోములుకి ఒళ్ళు మండింది.

"ఏటిసేత్తావు బావూ. బొద్దులు నరికించీసినావు. రేవు ఒడ ముక్కల్చేయించెత్త నంతావు. అంతేనా. సేసీ బావూ...

"పొద్దుతూరిమ్నుండి యీ ఏట్లబడి గింజుకుంతే మీలాంటోలిచ్చిన సైసలు నా సుట్టముక్కలకే సాలవు. పెద్దోదువు. పెద్దరికం నిలబెట్టుకో. పెద్ద పెద్ద మాట్లాడీకు."

"ఒరే ఏటి పేల్తన్నావురా... దొంగలం..."బూతులు తిడుతూ మీదికొచ్చేడు షావుకారి. సోములు నిగ్రహించుకోలేకపోయాడు. తానూ ఒకడుగు ముందుకేసేడు.

"ఎవులు దొంగనంజికొడుకులో యీవూరోలందరికీ తెలుసును. వడ్డీలకి అప్పులిచ్చి యిదిగీ బూవులు నాక్కని ఆ రైతుల్ని బికారోల్ని సేసినావుగావా! సరక సరుకు సావలాకీ, సావలా సరుకు రూపాయికీ అమ్మి పిండొడేల జంగిడి తోటి యీ వూరొచ్చినోడివి పెసిరెంటు బావుతోటి సమానమైపోనావుగావా! మరి మన్ను దొంగ నంజికొడుకువా. నావా...?"

పెద్దేరు వచ్చినపుడల్లా నన్ను ఒడెయ్యకుంటసేస్సి వుప్పుకీ, కిరసనానికీ రేటు పెంచీసి లాబాల మీద లాబాలు లాగీసి పెద్దోదువైపోనావుగావా! ఎవులు బావూ దొంగనంజికొడుకులు"

ఏమీ తగ్గకుండా మాటకు మాట సమాధానమిచ్చేడు సోములు. సోములలా మాట్లాడ్డం భరించలేకపోయాడు షావుకారి. "ఒరే నీ... య......" అంటూ మహా కోపంతో కత్తవా బొరిగి ఎత్తేడు. అంతే కోపంతో షావుకారి ఎత్తిన బొరిగిని మధ్యలోనే లాక్కుని విసిరిపారేశాడు సోములు.

అప్పటికే నీలాటి రేవుకు వచ్చిన ఆడా, మగా, అంతా చేరుకున్నారక్కడికి.

ప్రక్క పొలంలోకి వచ్చిన ప్రెసిడెంటూ వచ్చేడు. పొలాల్లో పనులు చేసుకుంటున్న వారు పనులాపి చూడసాగేరు.

"ఒరే సోంగే... నీకు కళ్ళు నెత్తిమీదికొచ్చాయేట్రా. పెద్దా సిన్నా సూడకుంట పెయ్యెత్తిడిమేనేటెళ్ళె ఎల్లు..." సోముల్ని ప్రక్కకు నెట్టేడు ప్రెసిడెంటు.

"ఏటి బావూ నాన్సేసిన నేరము. యీ సావుకారి నా ఒడ తాస్తిను సేస్సి తిరిగి నా మీదే బిగురుతాడా"

"ఒరే... మన్నేనల్దన్ను సూసుకోని ఎగురుతన్నావో తెలుసున్రా... సూస్తాను సూస్తాను" పంజా విసరడానికి ఒదుపు కుదరని పులిలా గుర్రుపెట్టేడు షావుకారి.

"మన్నేటి సూత్తావు నా సంగతి, గోసికింక దిగనేటి? నా బూవులు నాక్కుంతావా పుట్టల్నాక్కుంతావా, యిదిగిదిగో సావుకారీ యిక్కడందరూ సూసినారు. పెసిరెంటు బావూ తమరూ యిన్నారు. నా ఒడకి ఎదురు బొద్దులివ్వకపోతే... అప్పుడు నాను సూత్తాను" సోములు తెగించి మాట్లాడేడు యేమైతే అదయ్యిందని.

"ఒరే నువ్వే(లా... తగువెందుకు. సెప్తుంటె యినబడదురా...? షావుకారిగారూ మీరు పదండి" యిద్దర్నీ విడదీసి సర్ది చెప్పబోయేడు ప్రెసిడెంటు.

"మీరుండండి ప్రెసిడెంటుగారూ. ఆడి నులుపేటో అదీ సూత్తాను... మహ బిగురుతన్నాడు..." ఆవేశంతో వూగిపోతున్నాడు షావుకారి.

సరిగ్గా అప్పుడొచ్చేడు షావుకారి పెద్ద కొడుకు నీలాటిరేవు నుంచి. పొలం గట్ల మీదుగా పరుగులు తీస్తూ... ఆయాసపడుతూ... వస్తూనే అన్నాడు.

"నాన్నా... నాన్నా... మానిక్యంకి నొప్పులొచ్చాయి. చాల బాద పడిపోతంది. కడుపుల బిడ్డ అడ్డం తిరిగి పోయిందట. గుంపదేవు బావు పట్నం తీసికెల్లకపోతే ప్రమాదమంటన్నాడు."

"ఆ..." ఆశ్చర్యంగానూ... రవంత భయంగానూ చూసేడు ప్రెసిడెంటు నేపు 'యిప్పుడెలాగా' అన్నట్టు.

"పదండి ముందు. ఏం చెయ్యాలో అక్కడాలోచిద్దాం"

అందరూ కదిలిపోయేరు సోములు తప్ప.

* * *

రామ్మందిరం స్తంభాలనానుకుని ప్రెసిడెంటూ, పెద్దలూ కూర్చున్నారు. రామ్మందిరం ఎదురుగా షావుకారిల్లు. ఎత్తరుగు మీద షావుకారి తలపట్టుకుని కూర్చున్నాడు. ఓడ సోములు చేతులు కట్టుకుని కాలి బొటన వేలితో నేలరాస్తూ మౌనంగా నిలుచున్నాడు.

"ఒరే సోములూ నువ్వలగ మంకుపట్టు పట్టేకు. బతిమాల్తుంతే మరీ బిరుసెక్కి పోతన్నావే(టా" అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"సోముల్దద్దా సావుకారి ఏదో అనిసినా ఆ బావుతోటి నీకేల. పాపం ఆడకూతురు ఆ మానిక్కెమమ్మ గండం గట్టెక్కించేత్తు... ఎల్తు" అన్నాడొకడు చుట్ట వెలిగించు కుంటూ జనం లోంచి.

"సోములో... నువ్వు ఓడెయ్యక తప్పదురా" అన్నాడు షావుకారి.

సోములు ప్రెసిడెంటుని చూసేడు. షావుకార్ని చూసేడు. చూసి "బావూ... ఏ మొకం పెట్టుకుని యీ మాటంతన్నారు. యీ సావుకారీ..."

"ఒరే... యిప్పుడు నువ్వలగంతే ఎలాగరా... కోపంలోన ఏదో అనంతే... దానికింతిదైపోతావేటి..." అనునయించసాగేడు ప్రెసిడెంటు.

"కాద్నొదు బావూ సావుకారి సేసినపని కోప్మాత్రే ఎవులిమీద పడిపోతే ఎవులు సల్లకుంతారు...?"

"నిజమే(నా... ఐతిప్పుడేటి? అదేదో సామిజ్జెప్పినట్టు ఆ పిల్లని సంపెత్తా మే(టా..." అన్నాడో ముసలాడు.

ఆ మాటతో సోములు కొంచెం మెత్తబడ్డాడు. యిదంతా చూసిన షావుకారి పెద్ద కొడుకు దగ్గరగా వచ్చి అన్నాడు...

"సోములో... మా నాన్నవల్ల జరిగింది తప్పే... కాదన్ను. ఆ తప్పుకి మా మానిక్యంని బలిసేసీవొద్దు... నీకు దండమెడతాను. నాఖున్నాయిన నీకు దరమ్ముం తాది ఓడెయ్యిమీ. నీకు అరునివ్వలేదని మనసుల పెట్టుకోకు"

రెండు చేతులు పట్టుకుని బ్రతిమాలేడు. అతనివేపు జాలిగా చూసి అనుకుందో ముసల్ది "పెల్లై ఏడాదే అయ్యింది పాపం. మానిక్కెం ఏటౌతాదో."

అంతవరకూ బింకంగా సోములు ముందుకు రావడానికి యిష్టపడని షావుకారి ఏమనుకున్నాడో యేమోగాని అరుగు దిగి ముందుకు వచ్చి "సోములో... ఏదో అయ్యింది. మరిసిపో... యిద యీ వంద తీసుకోని ఓడ బాగుసెయ్యి" అని వంద కాగితం జేబులోంచి తీసేడు.

"ఒద్దు బావూ. డబ్బులొద్దుగాని... ఎరకల సత్తిం దగ్గిర ఎదురు బొద్దులుం తాయి. రెండు బొద్దులు పంపించండి. డబ్బులు మీ దగ్గిరే వుంచండి..." అని చెప్పి అప్పుడనుకున్నాడు మనసులో.

"సర్నే ఆ సావుకారి సేసిన ఎదవ పనికి కడుపులోన పిల్లని సంపేడం దరమ్ముకాదు. సావుకారికీ నాకూ మద్దిని యేదైనా వుంతే అది మాం తేల్చుకోవాల... మానిక్కె మమ్మకి అన్నాయం సెయ్యగూడదు..."

యిలా అనుకుని "బొద్దులు బేగి పంపించండి" అని అక్కడ నుండి కదిలిపోయేడు సోములు.

* * *

రేవులో దిగిన సోములు ఓడలోని నీటిని కుండ పెంకుతో తోడుతూ అనుకున్నాడు బాధగా.

"యీ వూరికీ బాధలు తప్పవుగావాల. పెద్ద బావులున్నారంతే ఆల తంటాలు, తగువులు ఆలవేగాని వూరు మంచిసెడ్డలు అసలు పట్టించుకోరు. ఎలక్సన్లొత్తే పార్టీల్తోటీ, పంతాల్తోటీ పీకలు తెగ్గోసుకోడానికి తయారైపోతారుగాని వూరికి రోడ్డుండాల, కరంటుండాల, ఏటి మీద బిర్జీ వుండాల అని ఆలోసించరు."

"ఓ గుంప సోమన్న తండ్రీ యీవూరిని రచ్చించు. యీవూరి పెద్ద మనుసులుకి బుద్దొచ్చినట్టుగ సేసి వూరు బాగుపడి నట్టుగ సెయ్యి తండ్రీ" అని రేవుకెదురుగా వున్న గుంప సోమేశ్వరుడి గుడివేపు తిరిగి రెండు చేతులెత్తి దండం పెట్టేడు. దండం పెట్టి "యింకా ఎదురు బొద్దులు రానేదేటి" అని ఒడ్డెక్కేడు.

షావుకారి రైతు అప్పలసోమి పరుగులాంటి నడకతో వచ్చేడు. వచ్చి అన్నాడు.

"దద్దా ఎరకల సత్తిగాడి దగ్గిర ఎదురు బొద్దులు నేవట. ఏటి సేత్తాం... అవతల మానిక్కెమమ్మని సవ్వార్ల తీసికొత్తన్నారు."

"యిప్పుడెలాగైతే బొద్దుల్నేకపోతే... సూసినావా అందుకే అంతారు ఎవులు తీసిన గుమ్మిల ఆలే పడతారని" మరేటి సేత్తాం. యీ ఎదురు ముక్కల్నే బొద్దులు కడుదుంగాని... రా..." అంటూ వెదురు ముక్కల్ని ఓడకు బొద్దులుగా కట్టే ప్రయత్నంలో పడిపోయేడు సోములు.

మాణిక్యంను సవ్వారిలో తీసుకొచ్చి ఒడ్డున దించారు. షావుకారీ... షావుకారి పెద్దకొడుకూ చిన్నపిల్లల్లా ఏడుస్తున్నారు. ఆడాళ్ళ విషయం చెప్పనక్కర్లేదు. ప్రెసిడెంటు అందర్నీ సముదాయిస్తున్నాడు. అలా సముదాయిస్తూనే రేవులోకి చూస్తూ

రచయిత బెలూన్‌లా యెప్పుడు పొంగిపోతాడు? పాఠకులు పైపైకి పొగడ్తలతో యెత్తిన్నాడు, రచయిత పాపులారిటీ కోసం ప్రాకులాడిన్నా దు, రాయడం ఒక వృత్తిగా పెట్టుకుని ఆర్జనేధ్యేయంగా తీసుకున్న నాడు - యిలా మరికొన్ని కారణాల వలన బెలూనులా పొంగిపోతాడు. అలాంటప్పుడే ఒక విమర్శకుని సూది మొన ఆ బెలూనికి తగలాలి. అప్ప టికి గానీ మళ్లీ రచయితా కాలేదు. ఆ సద్విమర్శకునికి అందకుండా పైకి యెగిరిపోయిన 'బెలూన్' యిక పాఠకులకు దక్కదు.

— బలివాడ కాంతారావు

"సోములో అయ్యిందా" అంటూ తొందర చేస్తున్నాడు.

"ఆ. ఆ... అయిపోయింది బావూ" అని ఓడలో దిగి "పూటాం సరిపోయింది" అని తృప్తిగా నిట్టూర్చి "ఆ. తీసికిరండి బావు" అంటూ కేకవేసేడు.

వున్నట్టుండి టప టప చినుకులతో వాన మొదలైంది.

"యిదొకటి పాడు వాన. యిప్పుడే పడాలా" అంటూ గడ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"అందుకే అన్నారు మేగమా-రోగమా అని" ఓ ముసలాడు గొణుక్కున్నాడు వర్షంలో తడుస్తూ... పైకి చూసి.

ఆ కురుస్తున్న వర్షంలో ఏడ్పుల రొద మరింత ఎక్కువయింది.

"ఏటలగ ఏడుత్తారు. తీసికిరాకుంట" అనుకుంటూ సోములు ఒడ్డెక్కేడు.

ఏడ్పుల ఘోష ఉధృతమైంది.

వర్షం - బురద - జనాల తొక్కిడి.

"మాణిక్యం చచ్చిపోయింది" అన్నారు.

వరదలా జనం. జనంలా వరద.

సోములు యిసుకమేట తగిలి నిలిచిపోయిన ఓడలా నిశ్చలంగా నిలిచిపోయేడు.

సోములు కొడుకు తాత వచ్చి తండ్రి చేయి పట్టుకుని లాగుతూ అడిగేడు.

"ఒరయ్యా! సచ్చిపోడమంతే ఏ(టా..."

అది వినబడని సోములు అనుకున్నాడు

"అమ్మా మానిక్కెమమ్మా! ఓడ సేసుంటే అవతలొడ్డుకి ఎలిపోనావా తల్లీ"

అతని కళ్ళ నుండీ రెండు కన్నీటి బొట్లు జారి బురదలోపడి ఇంకిపోయాయి.